

В день святої волі

Олександр Кониський

«В день святої волі»

Олександр Кониський

Споминки баби Оришки Прядчихи

І добре й лихе — все від бога. Дає бог людям щастя; ніхто-ж, як не він святий — посилає на людей і нещастя. Тим-то де талан-доля, там і безталання; без сього вже, мабуть, не можна. Коли-б людям все тільки щастило та таланило, що-б тоді й на світі було! Може-б і добре було; а може-б і ні, — не вгадати. А вже-ж з старих людей не дурно то приказка йде, що не коштувавши гіркого, не розсмакуєш і солодкого...

От і мені на віку всього траплялося. Не скажу, що я нещасниця. Довелося й щастячка зазнати, і нещастя мене не минуло. За чоловіком за своїм зазнала щастя, та не ким же, як не чоловіком і покарав мене бог; а за який мій гріх — того не скажу: так-от і в сиру землю піду, не відаючи, чим я прогрішила, чим я святих його прогнівила?... Та й що з того: чи знати, чи не знати? — рук не підложиш, минулого не вернеш, волі божої не переможеш... Який жеребок випав на твою долю, з таким і калатай мовчки, не нарікаючи...

Я й не нарікаю; я тільки до слова кажу; а нарікати — крий мати божа!.. нехай мені уста навіки занімують, замкнуться, коли у мене й на думці є нарікати. І гріх і сором нарікати. Як гляну я

навкруги думкою, то й бачу, яка то сила-силюща людей, що бідують куди гірш за мене! У мене що! З мого бідування тільки душу сум та скорботи хмарою криють; а кістки не стогнуть, ні холоду, ні голоду, ні болісті тяжкій я у себе в хаті захистку не давала; а в іншого... і господи!.. інше й голе, і босе, і холодне, і утроба його з голоду, немов та оплінь у важкому возі, скигнуть!.. Еге!.. і ніхто на таких не зглянеться!..

У мене — що: не яка там і кара мені випала! Може ще то й не кара, а тільки так воно... важко-тяжко може через те, що серце моє дурне — занадто чутке та перенятливе. Ну, а розум не спроможний зазирнути на саме дно чужої душі та й роздивитися там, як воно й до чого... Що з того, що він зазирає сліпуючи? Темно!.. а світла біг-ма!.. От і переходиш через свої нетри помацки, й помилишся й заблудиш, — і собі, й людям негаразд вчиниш. А проте вини моєї нема й не було. Не я ж своє серце сплodiла; не я його до себе в груди вложила, не я його чутким таким зробила; не можна мені з грудей його виняти; не мені його переробити. Мати з батьком таке серце мені наділили... не мені їх судити... Поможі вже їм боже на тім світі виправдатися та всі митарства перейти й ні на одному не зачепитися!

Так ото кажу вам про мого чоловіка. Земля йому перомпушиною! Він був не то, щоб яка людина невірна або лиха до мене, або до кого з добрих людей, ні, ні!.. Душа у його була тепла; дружина з його вірна, не зрадлива, — не то, щоб там до чужих жінок, абощо!.. сього зроду-віку не було за ним. Кохав він мене вірно, щиросердо. Слова важкого я від його не чула, до людей він був не двояк, не лиходій; в хазяйстві — дбаха невсипущий, кукібник мозолистий. Усिम би гаразд, за все-б

дякувати богам, коли-б тільки не така вдача у його була; а то чисто наче та, прости господи, підкова з-під коня — не розігнеш її! Вже на чому він став, не стягнеш ти його, не повернеш, хоч ти йому приску гарячого повно за халяви насип.

Так отсе-то й не по мені було, і шашелем воно точить серце моє. Але було у його, у чоловіка мого, ще дві великих вади. Тямлю я, що нема чоловіка без вади, як нема живої деревини без кори, а проте вельми вони мене за печінки брали й буцім данням тим — трутою, незримо людям, труїли моє щастя. Перша вада у мого чоловіка була та, що він вельми любив чортів згадувати. І встаючи й лягаючи, з чортом було не розминеться, і за обідом, і за вечерею без чорта не обійдеться: повсякчас черкає. На що вже й гірше: хліб святий почне було різати — й тут чорта згадає: "яка, отсе, чортяка ніж витупила"; або "чортів ніж хліба не бере..." Страх і згадати, як мене вражає було отаке черкання! Ну, на що йому здалися оті чорти? яка-йому з них користь? чи вже-ж він не тямить, що з чорта добра не буде до віку?

Отак було міркую собі, та й ну його благати: "Антоне! чоловіче мій любий! голубе мій сизоперий! покинь ти чортів! не займай ти їх; бог з ними!.. Призначено їм від бога по болотах в купинах та в очеретах кублитися, — нехай-же вони там собі й живуть і здихають; не наводь ти їх в хату: у нас в хаті образи на покуті, хрест святий на сволоці, а ти чортів сюди пхаєш. Чи доладу-ж воно? Подумай, розкинь головою! Вона-ж у тебе не повстяна й не цвяшком бита..."

Він отсе й схаменеться: тихцем, любенько погломонить собі в вуса та буцім і послухається мене. Иншим разом цілий день не згадає дідька; а по вечері, аби взявся за люльку, так і не втерпить, щоб не черконути: коли не сакви з тютюном чорт сховав, так вже-ж ніхто, як чорт, чубук так засмоктав, що й протичка не бере. Або отеє було собака на кого гавкне — і тут без чорта не можна: "який там чорт ходить?.. на якого лисого диявола вона бреше?"

Оттаку нестатечну людину наділила мені доля за чоловіка! Одначе-ж тридцять і одно літечко я за ним прожила й добра нажила, а все-таки до черкання до отого не призвичаїлася. І що воно за знак? Що воно за причина, що так йому чорти мулили? Неначе на самому кінчику язика чортяка раз-у-раз у його так і сидить було: аби роззявив рота, вона й вилетить; одна вилетить, а друга зараз натомісць сяде...

І вже чого тільки я не робила, чого я проти тих гаспидів не чинила! І язик йому хрестила, і свяченою вербою обводила, і маковієвською водою піднебення обмивала — не допомгло!.. А молилася скільки!.. що свічок тих поставила! І отець Лука молебні служив, і язик йому мирував, і смирну з-під плащаниці за зуби йому клав! Овва!.. нічого не брало! Билася я, побивалася, та й годі сказала. Дала йому волю: нехай черкає! І не начеркався він до самої домовини... А я було чую, та вже німую: не поможу, кажу собі на думці, так нехай мої скорботи сидять у затишку, у мене в душі, щоб люди їх не чули, не бачили...

А вже друга вада, так хто його знає, як про неї й розказати, з чого його почати? І чудна вона, і смішна, й віку вона йому

вкоротила. Була вона коли не від бога, так прямо від самого того царя болотяного, що по ковбанях полощеться, а на купині на сонці гріється — бодай-би йому, старому собаці!.. тьфу!..

Щоб зрозуміли ви ваду мого чоловіка й моє лихо з нею, треба вам здалека почати й усе моє життя розповісти. Добре! нате вам, слухайте, коли є охота слухати стару бабу.

Не яка там і стара. На сімнадцятій весні була я, як вийшла нам воля. Я з панських, і чоловік мій панський був: обидвоє ми одного пана були: Марченкові були, коли знаєте, а не знаєте, так може хоч чули. Пані наша доброї душі людина була, а про пана не можна сього сказати. Пані до всякого привітниця була, а пан осоковитий, п'ющий, чарки не проливав; усю свою худобу в горілку вбив, не перевів тільки того, що паніне було, бо вона таки на слові кріпка була: як сказала — "мого добра на пропой не попущу, не дам!" — так і не дала.

Мати моя — покриткою мене привела. Казавши хто — прегрішила! Ба! хіба тоді можна було не прегрішити?... Грішила неволя людська, а не люди самі. Попустив господь людей своїх на поталу панам... ну і грішили... Дівувала я у матери, аж доки в двір не взяли мене. Таке те й дівування було, що нічим його й нагадати! І тепер — дивлюся в його, наче в ту воду каламутну: нічого не видно!.. тьмяно та й годі.

В Пилипівку, саме на Варвари, — приходять до нас вїт Іванець, — такий він лютий чоловік був; люди його боялися, не любили. Приходить і каже до матери:

— Зараз веди дочку до двору.

— На що се? — питає мати; а я — як почула, так і обомліла! "Отсе-ж, думаю собі, і моя черга прийшла!.. чи до двору йти, чи на гиллю високу, чи в воду глибоку, все одно!.. пропала я"... І так тремчу, так дрижу, аж шкура на мені ходить.

— На прачку беруть її (себто мене), — промовив Іванець, — зараз ідіть...

Мати в сльози, я за нею! Як заголосили, так повна хата суму й голосіння стала! А вїт сидить на лаві та:

— Швидче, швидче кінчайте своє голосіння та ходім!

— Яка з мене прачка! — озвалася я, — не хочу я, не піду!..

— Дурна ти, дівко! — перебив мене вїт, — тебе не питають, чи хочеш, чи не хочеш, а сказано: йди, ну й слухайся...

— Знаю я, — каже мати, — яку їм прачку треба... панича ждуть.

— Цить, бабо! — гукнув вїт, — а не то заціпить. Не наше діло... звісно — твоя дитина: а проте — на все панська воля... Одягайтесь! Ходім... Звісно, для матери діло доткliwe; а все-ж не можна не слухатися. Ходім... там вже побачимо, може пані зглянеться; тільки не треба перед паном змагатися: самі знаєте, який він дроковистий.

Прийшли ми. Покликали нас у світлицю. Вийшла до нас пані з паном.

Пан зараз до матери:

— Дочку твою — беремо прачкою; се тобі полегкість... на панщину ти не ходитимеш; роби сама на себе. Чуєш?

Мати йому в ноги; до колін йому припадає, цілує їх та плачучи благає:

— Паночку, батечку! на все ваша воля, а я не согласна! не беріть моєї доні — ви-ж самі, поздоров вас боже, добре знаєте, вона у мене одна-єдина... відаєте, і чия вона...

Пан на те ні слова, вщипнув мене за щоку й пішов собі геть. А пані підійшла до мене й каже:

— Нічого не бійся!.. тобі добре буде.

— Я, панійко, не вмію прати...

— Навчишся...

Еге! навчишся, мовляв, чухать струпа...

— Кріпися, доню! — промовила мати, втерла рукавом очі й пішла. А я стою собі біля сінешних дверей, підперла одвірок і сама не тямлю, що мені робити. Стою, услід матері дивлюся та сльози ковтаю... Коли-ж хтось мене за рукав смик! я наче зо сну прокинулася, очима блимнула, — бачу, ключниця стоїть.

— Чого стоїш, наче вкопана? — се так вона до мене. — Йди до роботи, не стій: не в гайки грати тебе привели.

Зітхнула я, жалощі свої сховала на саме дно в серці й пішла до роботи... На кутю саме приїхав панич: такий він і молодий, та гидкий був: безвусий, недолужний, все — "кахи, кахи"! гонкий, цибатий та тонкий, наче коноплина... жовтий буцім соняхів цвіт. Та ще й недоріка: зовсім не до стямку балакав. Було як на яке слово напрутиться, так аж почервоніє, доки його вимовить, а тоді як сипне, неначе горохом об стіну, не розбереш, що він і каже.

Приїхало воно — те паненя; горницю про його заздалегідь прибрали, причепурили... Ключниця загадала мені постіль йому слати й все що треба там прибирати...

На Різдво пустили мене до матери. Я їй усе розповіла, а вона сплакнула й каже:

— Буде, доню, лихо! — і почала доумити мене — як, і що. А я — не знаю звідкіль вже набралася тієї бадьорости та й заспокоюю її.

— Не журись, моя матінко! усе буде гаразд! пила душа з ковша, нап'ється й з дійниці... — На приказки я шпарка була... — Кажуть, мамо, люди, затого нам воля прийде: тоді я йому дулю під самий ніс...

— Коли то та воля свята буде? — зітхнула мати.

— Не до віку, мамо, біс та його діти пануватимуть на світі.

На другий день нового року знов я до двору; справляю свою роботу. До роботи я вабка була; горіла вона у мене в руках.

На Хрестителя, саме так як вже спати лягали — загадує мені ключниця віхтювати підлогу в паничевій світлиці.

— Я її, кажу, вранці вишарувала.

— Не твоє діло! роби, що тобі кажуть! — Треба слухатися... Шарую. Мені й не в догад, що ключниця — зводницею була. Аж ось невдовзі — двері рип.... панич біля мене... та до мене... я від його, а він до мене... я до дверей,— двері на замку. Я стала біля грубки, тремчу й сама себе не тямлю... він знов до мене, а я — віхтем йому по тварі!.. Він як дренув мене по щелепах, так я

кров'ю вмилася!.. та як заголошу несамовито!.. Він тоді прожогом двері одімкнув і зник!.. Ключниця до мене: "Цить! цить!"... Де там тобі цить!! і сама я рада не скиглити, так коли-ж не сила моя спинитися...

Позбігалися пани й уся челядь... взяли мене під плечі й відвели в пекарню. Що вже далі було, не пам'ятаю...

Прийшла до пам'яті — дивлюся: аж я дома, лежу на полу, біля мене няня сидить та кулаком сльози втирає...

Потроху стала я очунювати. В понеділок на масниці підвелася, та за тиждень — дав біг і на ноги стала... До двору мені не загадують іти. Про волю люди вже голосно говорять, що коли не сьогодні, так завтра прийде вона.

Так воно й сталося.

Спершу прилинула до нас весняним жайворонком звістка, що в суботу на другому тижні великого посту прийде воля. І великодня не так люди ждуть, як ми ждали тієї святої суботи. Ще не світ — не зоря, а вже увесь беріг так і заграв народом! Ніхто на панщину не пішов, усяке й свою роботу кинуло, і печі ніхто не розтопляв, — усі ринули на беріг волю стрівати.

В село до нас треба їхати через річку. Зима того року страх яка велика була: морозами-то воно здоровими не брало, а снігу наверхало врівень з загатами. Весна приспішила; на Євдокії вже й крига пішла. Води нагнало таку силу-силенну, що всю греблю поняла вода й міст на річці знесло, на човнах переправлялися через річку.

Так ото в ту святу суботу, скоро задніло, і я з матір'ю на беріг — подивитися, як ту волю везтимо.

Приходимо; народу тиск, усе село так і вивалило. На воді біля берега аж чотири човни, на кожному по два гребці...

Люди — наче води в роті понабирали: мовчать... Аж ось — чуємо — дзінь, дзінь, дзінь!..

— Воля, воля, воля! — так і покотилося й по березі, й по річці, й за річкою.

— Рушай, човнами рушай!!

— Не треба! не рушай! — гукнув соцький, се ще не воля, не вона; се так хтось...

— Ти почім знаєш, що не вона? А як вона, так прогаємо зайву годину!.. Рушай, з човнами рушай! — гукають люди.

— Цить, не рушай! Я по дзвонику знаю, що се не вона. Се становий дзвонить, а волю привезе сам єнорал. Слухайте... чуєте, як дзвоник голосить?... еге! я добре вмю вгадувати. Єнорал поштою прибіжить... поштовий дзвоник наче промовляє: "звертай! звертай!" — а у станового дзвоник отак, як і отсей, гукає: "давай! давай!"

Одначе люди не послухалися: човни рушили... Небавом бачимо: на двох возах приїхало аж четверо панів. Соцький придивляється, прицивляється, а далі й каже:

— То становий, а то справник а хто ще з ними — не вгадаю... Мабуть таки... теє... справді вона... воля.

— Воля, воля, воля! — знов залунало.

Приплили човни до берега; усі чоловіки наче один — шапки миттю з голов, та вгору. Та знов: "воля, воля, воля!"

Тут зараз до церкви, вдарили в дзвона. Зроду-віку не було в церкві у нас стільки народу, як тоді! І церква повна, і на цвинтарі повно, ще й на улиці старі баби та малеча. Після служби вчитали волю... люди радіють, аж плачуть...

З церкви веліли усім іти на панський двір. Тут ще раз вчитали волю й сказали, щоб хрестяни ще два годи слухалися панів, щоб два годи ще робили на панів, так як і робили! Тільки нашому братові, жіноцтву, полегкости зараз зробили, зараз визволили з панщини. На талан мені ми з матір'ю не були з дворових; нас і "в душі" не записували, через те й землі на нас не дали, сказали, як заводили оті грамоти: "ваших душ в ревізії нема, тому й земля в грамоті не прописана". Мати заходилася була змагатися, каже посередникові: "не душі їдять, а роти; у кого є ріт, тому й землі треба", — так хіба нас слухали!.. Не дали та й годі! — "Нема у вас ревізської душі й квит"...

— Чи вона ревізська, чи не ревізська, — змагалася мати, — а годувати її треба... З чого-ж ми харчуватимемо свої душі? вони-ж такі, як і в усіх людей!

— Такі, та не такі: у вас не ревізські, ваші душі жіноцькі, кульгаві.

От до сього тільки й договорилася.

А проте все-ж таки я більш до двору не ходила, на прачку не ставала: панича того спекалася. Віхоть отой тільки довго мені мулив, все я боялася, все думала: чи не буде мені за те чого

лихого?... Дяка нашому создателеві, нічого не було, так і присохло!.. а що вже по-побоялася, так цур йому!

В суботу ото стали ми вільними, святкували свою волю і в неділю, та й у понеділок ніхто й за холодну воду не взявся. Ще-б пак! малий то був у нас великдень!

У понеділок, так сказати — як в обідню годину, вийшла я з хати, присіла собі проти сонечка на призьбі, лускаю соняхи та думаю: куди його піти мені? де дівчата з нашого кутка? Думаю собі, аж чую голос десь. Я з двору на вулицю: бачу — по дорозі рушає юрба людей. Я до неї. Дивлюся!.. Свят! свят! свят! що воно таке?... вїт Іванець і соцький Наум — передують, а за ними парубок в мішку; увесь у мішку по саму шию; ні рук, ні ніг його не видно; не видно, як він і переступає... і не йде він і не стоїть, іти йому по-людськи не можна, ногам в мішку тісно; суне він, наче манія та...

Про мішок той я чула від людей, а на власні очі не траплялося бачити, як у його закидають. Пан наш — куди тобі, який вигадливий був на всякі кари! — ото-ж він і мішок той вигдав: коли хто пошпетиться було яким бунтом, він і звелить його в мішок зав'язати та й загадає йому в мішку по улиці ходити... Люта душа була у нашого пана, нелюдська.

— Хто отсе такий в мішку й за що? — питаю я у дівчат. Сама не тямлю, чому мені цікаво стало знати.

— Се-ж, кажуть, Антін, панський кучер: як загуляв з самої суботи, так і досі його в дворі не було; коні панські третій день стоять без догляду, аж ржуть, що не посні й не годовані... Учора нікому було панів і до церкви повезти.

— Так отсе така воля! — подумала я собі й якось нехотя кинула очима на того кучера... Кинула, а очі мої так і прилипли до його тварі... Глянув і він на мене своїми великими очима... сині вони, наче блакить на небі... зустрілися наші очі!.. Господи, що воно сталося зо мною? не одірву своїх очей від Антонових! Отак і провела я його до двору... а тут спинилася: панич та віхоть упали на думку, — я мерщій до господи...

Сіла на лаві. Якось ніяково мені, — не то сумно, не то й журливо й на серці якось чудно, скорботно, сказати-б; так ні-ж! ніби там промінь весняний гріє й веселить...

— Сідаймо, доню, обідати, — каже мати.

Сіли... Вмочила я губи, та й годі; не йде мені на душу борщ наш; не тому, що він нізчимний, а тому, що Антонові очі так і лищять у мене в очах...

Другого дня — тягне мене щось на вулицю та й тягне, та так тягне, що не спроможна я не піти. Пішла — сама не знаю, чого! стала під вербою, не тямлю чого стою!.. Прямо — навожденіє якесь на мене наче хто наслав, наче я несамовита... Постояла, пішла до двору, спинилася біля брами, дивлюся на стайню й думаю: "чи випустили кучера з мішка? от коли-б його побачити"... Замість того бачу — вайло оте, ключниця, суне з повною в'язкою ключів та брязкає їми, наче коновал той... "Цур тобі хмаро!" — подумала я та бігцем назад від брами. Що-ж ви собі думали? вона таки мабуть помітила мене та й наврочила, бо з того самісенського дня так мене й нудить, так мене й вабить іти до двору, чи не побачу кучера. Цілий тиждень щодня никала та все визирала. Марне! хоч-би тобі один розочок побачити... За

тиждень чую — люди гомонять: приїде посередник, кучера з паном судитиме... Кучер би то, скоро випустили з мішка, зараз рушив до міста позивати пана за той мішок.

Справді небавом посередник приїхав, і людей, і пана, й кучера кликав, судив їх і присудив, що пан не по-людськи зробив, зав'язавши живу людину в лантух та ще й звелів на глум водити його по селу. От за те й присудив посередник: бути Антону вільним і зараз визволив його з-під пана...

До самого Великодня не трапилось мені нігде побачити Антона; прочула тільки, що став він до жида, до шинкаря, за кучера. А на Великдень — сидимо ми з дівчатами на вулиці. Сидимо, веснянок та гаївок співаємо. Аж ось і парубки йдуть. Прийшли, біля нас поставали. Як глянула я, так і затремтіла... між ними Антін і так він мене своїми банькуватими очима діймає, серце мені лоскоче... гляне він, наче заговорить; а заговорить — наче заграє... От з того часу...

Е, що вже про те балакати!.. звісно, діло дівоче... самі, здорові, тямите — коли дівка з парубком прийдуться один одному й по серцю й по мислі... Нема в бога нічого ліпшого над кохання...

Зараз після Петра ми й побралися. На жнива Антін одійшов од жида. Пішли ми в Рудівку, там у міщанина стали за сніп жати. Тоді давали ще жати — раз за третій, вдруге за четвертий сніп; не так, як тепер стало, нехай біг милує — за шостий та за сьомий! Тепер, спини не розгинаючи, та ще коли на доброму та густому житі, то й то за день більш десяти снопів не заробиш, та ще й на своїх харчах. А тоді, було, харчі хазяйські, залюбки було

вдвох з Антоном шість полукопків поставимо. От у нас без восьми снопів копа заробітку за день; та ще якої жіні! Жень у нас така була, що на пару волів більш як півтори копи не положиш, не повезуть... Жито урожайне того году біг дав; і на вмолот — ліпшого й не треба: по вісім мірок з копи... Заробили стільки, що до нового — про хліб і думати забули. Добряче воно велося нам. У матери була телиця. Саме в Спасівку вона отелилася: гарного бичка привела й сама вдалася така молочлива, що молока того, хоч купайся: раз-у-раз і молоко, масло, й сир, і сколотини; самі їли вдосить, і людям наділяли, і так продавали; за зиму й до Великодня десять карбованців корівка та, спасибі їй, дала нам. Тоді у нас гусари стояли на селі, офіцерні було чимало, так вона брала у нас молоко й масло.

Обжавшись, Антін знов до жида. Звісно, ліпше-б у жида не служити, так коли-ж і свого діла нема, а згорнувши руки сидіти — і гріх, і сором.

Добренько так у нас все йде.

З нового году став новий шинкар у нас. Старий Лейба помер. От на нового пан і напосівся: не держи кучером Антона, та й не держи! Жид йому й те й се, а він і слухати не хоче; притьмом одно зарядив: "не держи, прожени, а не проженеш ти його, так я тебе прожену".

Жид йому каже: "договор"; а він йому на те: "договор був з Лейбою; нехай він встане та й говорить". Чи чули ви таке? Щоб з мертвих встав! Мусів жид послухатися. Антона мого се так за печінки взяло, що він не їсть, не п'є, ходить наче несамовитий, зубами скрегоче та панів лає... Я його втихомирюю, а він і

слухати не хоче; все черкає та черкає! Скільки вже він чортів панам назичив, так моя губа того й не вимовить! Не то копанками, а цілими болотами він чортів на панів вергав!.. Черкав, черкав, нарешті як стукне кулаком об стіл, як ревоне, немов у маточину:

— Стривай же ти, чортова підшво! я свого клину, не дожавши, не кину!

І замовк. З того часу вже про панів ні слова, ні пари з вуст; та й про чортів якось менше згадує.

Добре. Коли-ж ото чи на масниці, чи на всеїдному тижні, забула вже — давнє діло, а пам'ять у мене зрешетіла, — знаю тільки, добре знаю, що не в піст, бо ми в той день вечеряли вареники з сиром. День був буденний і скоромний. Приходить Наум, соцький, загадує: завтра усім іти в церкву до служби.

— Що воно за притча така? — питає у його мати, — що там таке в церкві буде, щоб усім іти?.. Та яка там і служба в будень?

— Там вже почуєте яка... безпремінно, щоб усі приходили: молебство буде. Завтра, значить, роковини волі, наше свято.

Вертаємося ото другого дня з церкви. Антін минає свій двір.

— Куди ти, Антоне? — питаю.

— Треба.

— А обідати?

— Я до обіду вернуся.

Пішов. Мені й не вдогад, куди він; хоч-би хто й зарізав мене, так би зроду-віку не вгадала. Невзадовзі вернувся він, — такий веселий, всміхається, твар йому аж сяє, наче роса на сонці.

— От, каже, оскому збив, дак так що збив: на всі заставки виправ!

— Що? кого? — дивуюся я.

— Нікого більш, як не його.

— Та кого се?

— Отого лисого чорта, пана...

— Нашого?

— Який він наш!.. у нас тепер, опріч бога, нема пана... Ну, та й виправ же!..

— Та за що-ж? та як-же ти посмів?

— Я не сміявся! А за що, питаєш? За те, що чому він в церкві не був?.. забув який сьогодні день?.. Тепер пам'ятуватаме... Ну, та й виправ же!

— Буде-ж тобі тепер!.. наробив ти лиха! Пропали ми!.. — та як згадала я отой клятий мішок, так уся й затремтіла, трушуся, наче мене пропасниця б'є. От, думаю, лихо! тепер може й про мій віхоть згадають...

— Не бійся! — заспокоює мене Антін, — нічого не буде: я його не прилюдно, а сам на сам; ніхто того не чув і не бачив, нікуди йому й писнути, — проковтне мовчки та й годі!

— Ти-ж йому що?.. невже ти його побив...

— Ні, ні! бить не бив, нехай його вихор поб'є об суху дорогу. Я тільки виправ його. Прихожу, аж він в своїй кацавейці сидить на ґанку та люльку смокче... Я любенько шапку з голови, низенько йому вклонився. Він на мене вовком дише, а я йому так приязненько:

— Добрий день, пане! з святом будьте здорові!..

— Яке там у тебе свято? — бовкнув він, а я йому:

— Не в мене самого, а в усіх добрих людей сьогодні велике свято. От ми й до церкви ходили, помолилися... А ви, пане, певне забули про наше свято? Не диво!.. свято сьогодні у людей, а у панів — "урвихвіст"; людям сьогодні день радощів, а про панів він "утрисльози"... Так отсе я й прийшов вам нагадати.

— Ти здурів! — гукнув він, — геть!

А я наче вкопаний стою, та й почав його прати: вчитав йому й мішок і все, що знав; зганьбив його та тоді знов поклонився й пішов... Доки він схаменувся гукати на людей, я вже геть за брамою був... Гукай, думаю собі!.. хоч кавбика свого ввірви, нічого тепер вже не вдієш...

Я мовчки похитала головою, нічого йому не сказала, тільки подумала: "коли-б з сього диму та не кинуло на нас полум'ям". Так воно на моє й вийшло. Чи я в таку лиху годину подумала, чи то вже від бога таке судилося, чи від кого лихого — не скажу, а тільки з того з самого разу й почалося моє лихо, мої скорботи, й не спекалася я їх, доки Антін мій був живий. Став мій Антін з того разу таким злосливим та мстивим до панів, що я зроду-віку й не сподівалася. Нехай-би вже він над своїм паном мстився за мішок

за отой, а то-ж ні! що пан, що полупанок, хоч зовсім йому не знайомий, аби, — кажу, — пан, то й ворог його... Ворогує Антін на його й мститься, та так чудно, що прямо я нічого й не тямлю. Цілий рік отее він нічого, людина — як людина, ні до кого з панів важким словом не обізветься. Аби-ж прийшов отой день святої волі, так він і згедзкається, наче його дрік укусив. Де-б він не був, що-б не робив, усе покине, а піде та вилає пана... Казали-б ви: "свого пана", так — кажу-ж вам — ні!.. Чудна, занадто чудна людина в сьому разі був небіжчик, нехай вже царствує. І не яка, як не отся його вада й з світа його звела — і мені лиха й клопоту завдала...

З Марченками, так все йому якось таланило, не попадався: без людей було вилає, то пан, хоч як на його лютує, а нічого не вдіє: битися рука не підіймалася, страх брав, думка така, що й Антін не без рук... Та старий Марченко не довго й жив: то пив, а після волі так закурив, що за три роки з перепою й дуба дав. Став син його — і з сим нічого: вилає й присохне. Вперше він вилаяв його, з церкви йдучи. Се було вже на п'ятий рік після волі. Марченки наші тоді вже оголіли: стали з них пани, що на двох одні штани, та й ті без ґудзиків... До церкви вже не бігали четвернею, а на власній парі, як і всі люди хрещені.. Так ото йдемо з молебства, — молебство те святої волі заведено у нас щороку правити, в той день, коли з-під панів нас визволено... Еге, так ідемо. Попереду за всіх звісно паниччик, той самий, що я колись віхтем помирувала... Антін до його: шапку зняв, вклонився, та тихцем на півголосу, щоб ніхто з людей не чув, і ну його штапувати: "Ах ви, каже, пани-голоштаньки" — й всяково так... Панич, звісно, на те не сподівався, зумився, роззявив рота,

слухає... На лихо йому ще заїкуватий був; заким спромігся слово промовити, Антін вже в господі!.. Сидить, наче й не він! Люльку смокче та весело всміхається...

Під вечір староста йде повз нашу хату, викликав Антона й питає:

— Що ти, йдучи з церкви, казав паничеві?

— Нічого не казав, прохав, чи не зарадив-би він мене грішми на відробіток... У мене подушне ще неплачено... Він каже: "подумаю", а я кажу: "подумайте, а я навідаюся", — на тому й край.

— Чи не брешеш ти, Антоне? — каже староста. — Гляди! коли що, моя рада: піди ліпше повинись, перепроси панича, а то як напише до посередника...

— Нехай пише, його воля...

Не написав...

А на другий рік Антін знов за своє.

Ідемо ми, він і я з матір'ю на молебство. Певне, що в Антона нічого лихого на думці не було; ішов він з доброю душею, так же тільки що вийшли ми з свого провулка на велику вулицю, сусіль ми на панича!.. Антін на його, він на Антона — наче ті вишкварки на сковороді... Панич тільки сичить, а слова не вимовить, а мій його шпетить та шпетить!.. отак до самого цвинтаря... Панич на сей раз вже не проковтнув, а до судді, до мирового. Суддею у нас тоді був пан доступливий і такий то,

казали люди, дотепа, що другого такого на цілу нашу губернію не було.

І нас з матір'ю до судді! Суддя питає, чи чули ми, як Антін лаяв панича? "Ти, каже суддя до мене, хоч і жона йому, через що я тобі й присягати не дам, а говори правду!"

— Я в сьому ні в чому невістна, — кажу я, — нічого не бачила й не чула... Слобоніть мене...

І мати так само: "невістна"! і більш нічого. А більше судді тому й ні в кого спитати... Антін же стоїть собі перед судом такий святий та божий, наче немовлятко те... Глянула я на його й не жалкувала, що трохи з шляху праведного перед суддею звернула!.. Він же мені дружина... Та я за свого чоловіка віддала-б половину свого віку, сама-б себе на поталу пустила, не то що!.. Та я радніша-б небо до його прихилити... Сказано: куди голка, туди й нитка; куди чоловік, туди й жінка...

Суддя, значить, нічого Антонові... а панич тільки язика прикусив... ніяково йому...

Та й мені ніяково стало: все-ж таки хоч і на потребу своєї дружини, а збрехала, а вдруге й те не добре, що люди візьмуть нас на зуби!.. притиснуть сюди й віхоть, і мішок, і жида, й старого пана... У нашому селі, нічого гріха таїти, люди язикаті; люблять піднебення чухати.

Знов же й те мені на думку впало: чи нема тут якої лихої притчи? Що воно за знак такий, що — аби прийшов день святої волі, так Антін і свариться, й лається з паном? Та коли-б було за що, а то як я тобі, господи! — не до ладу воно... Добре, що досі

наче на воді слід зникав... а що якби люди сторонні те чули? Суддя каже — "острогу не минув-би"!.. Он воно що! З чого-ж воно все отсе?... міркую собі, голову ламаю, а не тямлю, як дійти до краю; та й де той край?

Стала мене журба часом за серце ссати: мало хіба з мене того лиха, що од чортів не відверну, а він ще й до пана шевською смолою липне. Не гаразд воно щось, а що саме, де той вузлик — і не вгадаю. Що-ж його в бога діяти? чи в людей ради питати, чи своєю головою хисту доходити, щоб одвадити Антона від тієї лайки? А одвадити, хоч ти що, а треба, бо душа моя чує, що без якоїсь лихої пригоди не обійдеться. Не дай боже чого — шкоди зазнаємо тяжкої, бо саме тільки що почало у нас хазяйствечко зросту набиратися; уже у нас і конячка завелася, вже й пара третяків-бичків; з ними Антін вже й в супрягу стає з кумом Прохором... Земельку вже наймаємо; свій хлібець маємо; влітку обоє на ріллі, а прийде зима, він фурманує... Усе гаразд, і двоє діток коло нас, наче пташенята ті, весело щебечуть. От тільки, кажу вам, всього мого й лиха, що оті чорти та лайка з паном. Журба з ніг мене валить...

Восени панич наш звалився з ніг... "Кахи та кахи", та на самого Михайла так закахикався, що мокротиння як сперло йому дух, так він і простягся...

У мене, прости мене мати божа, на душі полегшало: не то, щоб я йому смерти бажала, а гадала собі, що тепер вже ні з ким буде Антонові лаятися; а мені того тільки й треба. Розвиднялося у мене на душі.

Прийшов день святої волі: своїм звичаєм люди молебство відправили. Я вже до церкви, прости боже, не ходила: не можна було, — мати нездужала, діток ні на кого було покинути, а до церкви їх брати побоялася, бо в той день незвичайно холодно було: мороз, сніг, фуга наче в пилипівку... Так Антін сам ходив. Вже як він ще до церкви йшов, так я помічала собі, що у його десь щемить... Такий він невеселий, суворий і до дітей непривітний: то було Парасочки він з рук не спускає, а то й словом не обізвався до неї... А вже як з церкви вернувся, так і на людину непохожий! не чоловік, а хмара він — густа, аж темна... Уся твар йому сумом-нудьгою взялася... Мене усю так у печаль і кинуло! злякалася вельми, думаю: занедужав він. Я до його й те й се, голублю його, діти коло його в'ються, наче метелики коло квітки. А він мовчки сидить, сопе, люльку смокче та чортів згадує... Ох! як-же у мене на серці важко стало!.. Пораюся собі коло печи, а від його очей не одірву: горшки біжать, а я їх не бачу.

Сіли обідати. Він чи лизнув, чи не лизнув...

— Антоне! чого ти такий сьогодні? — питаю.

— Який?

— Несуразний... Тобі не добре? Нездужаєш? де в тебе болить? приліг би на печі!

— Нігде в мене не болить... Тяжко...

— Чого-ж тобі тяжко?... скажи, мій голубе? Поділи своє лихо зо мною, воно й полегшає...

— Ні вже! не з тобою мені ділитися; не ти мені допоможеш...

— Та що-ж таке у тебе? Скажи! не тайся од мене... скажи!

Бачу, він трошечки пом'якшав; тоді я до його ласочкою; то з того боку, то з другого, — у вічі до його зазирну; цмокну в одно око, цмокну в друге, а в самої — чую, шпари в серце позаходили; та таки достаралася до свого...

— Того мені тяжко, — признався він, — що ні пана, ні панича нашого нема — нікого мені виляяти,.. а не виляяти не можна... не вилаю, так занедужаю...

— Свят, свят! Антоне! перехрестися...

— Не поможе.

— Гарненько помолися пречистій; се тебе лукавий так спокушає, серце тобі ссе.

Отак ражу його, а сама собі думаю: справді шкода, що панич умер... Нехай би він його лайнув; паничеві-б з того не завадило, а він би отак не мучився... Се йому так пороблено, наслано на його... Хто-ж би се такий?...

Глянула на Антона: боженьку мій любий, який-же він змучений!.. Жаль так і закипів у мене на серці! приміла-б я що робила...

— Чоловіче мій милий! вдар лихом об землю! Нічого-ж не вдієш, — нема, з гроба вони не встануть...

— Нема пана, — каже він, — хоч-би полупанка...

— Де-ж його взяти?

Посидів він ще трошки... за шапку та з хати.

— Добре, думаю собі, нехай провітриться. Се-ж він нікуди, як не товар попорати; заким попорає — вітром сум його й розвіється.

Довгенько його не було; вже присмерком прийшов у хату, — і не пізнати його: такий веселий, регочеться, діток обіймає, цілує.

— Знайшов таки свого, — каже до мене, — одвів душу... Пораюся ото під повіткою, чую: щось їде; зирк — панок якийсь і біля шинку став. Я швидче туди. Аж то рудівський Ничволоденко; змерз він, так зайшов погрітися до шинку; от я на його вилив усе, що було на серці...

Зумилася я: — За що ти, питаюся я, на його напався? він-же нам нічого, й панок з його добрий!

— А проте, — каже він, — все-ж таки панок він, ніхто більш. Я не винен тому, що він мені під руку підвернувся... Мені в сей день треба було когось з панів вилаяти, не вилаяв, так-би занедужав, може-б і вмер. От що, щоб ти знала!..

— Не тямлю, — кажу я, — за що й про що...

— А віхоть — тямиш? а мішок тямиш? а жида не забула?... У! — Та так на мене глянув, що мене аж страх взяв...

— Так то-ж, — кажу, — хіба Ничволоденко?.. то-ж наші Марченки.

— Усі вони одним миром мировані...

От ти й говори з ним, — думаю собі, та щоб не гнівити вже його, й кажу:

— Який вже з Ничволоденка пан! тільки що штани поверх халяв...

— Одначе-ж комолий віл і ґулею б'є... та годі про се!.. амінь!

— Амінь чи не амінь, а Ничволоденко тобі сього не подарує, — подумала я собі, одначе промовчала, Антонові сього не мовила, щоб вже не дратувати його. І добре зробила, що не говорила, бо воно на моє й вийшло; а коли-б була сказала, він би тоді на мене вину звернув, сказав би: "твій язик наврочив".

Ничволоденко не подарував свого, подав до судді, а суддя взяв та й зчистив з Антона 25 карб. кари. Нічим було у нас заплатити, так корівку мою пограбували й продали... що я з того лиха-журби зазнала, так і не сказати! Що я поповбивалася, що я поплакала! Чи то-ж не корівка була! первачка, рідна, питома, сама я її випоїла, сама на руках виносила!.. Що мого догляду на неї пішло!.. а на удій яка вона була! Цебер молока давала! Вже-ж і я за нею не два цебри сліз вилила; стало-б тих сліз і Ничволоденка втопити, хоча, правду сказати, й він не винен і не на його ті гроші пішли... А все-ж корівки тієї, моєї лисенької голубки, і тепер мені жаль... Вона така була рахманна, добра! у хату сама приходила!.. Прийде було та так любесенько: ме! я зараз лустку хліба, посолою-посолю та й дам їй... А вона — хліба кусне й в руку мене лизне, поцілує... вдячлива душа була. Почну було доїти, вона стоїть наче вкопана, не поворухнеться, тільки так на мене позирає, як не заговорить, буцім хоче спитати: чи досить молока? А чистючка яка з неї була: зроду було на мокрому не ляже, тільки на сухій соломці... Пійла було як п'є, так не бовтає його, не колотить мордою на дні, а так любенько

тихцем смокче його зверху; нап'ється, зараз до ясел та губенята свої об з'їди й обітре... наче людина! І ніхто її тому не вчив... Сказать би, у матери переняла, так мати її того не вмiла, та й з себе мати її, хоч і добра була на молоко, а неохайна коло себе: раз-у-раз задрипана й хвіст у гною. Чистючка моя Лисочка була. Та ще й масти її бог надiлив такої, що на всі села не було такої другої: така ясно-полова, аж жовта; проти сонця було наче золото те вилискується! Шерстинка в шерстинку, одна до одної наче так і прилипла: наче хто усю її поливою облив!.. а хвіст — чорний, обіймистий, наче коса в дівки. Ріжки у неї наче виточені, а на лобі лисинка білесенька, та не просто лисинка, а наче зіронька та кінці розпустила на вісім сторін!.. Так отаку то мою корівку пограбували й продали!.. Се-ж вони шматок душі з мене вийняли. Не пішла вона на користь і тому, хто її купив: сльози мої випадком йому випали... Купив її рудівський писар — Василенко... Вона, нещасниця, занудилася без мене та небавом і здохла... Так йому, тому Василенкові, й треба: ніколи не купуй ні краденого, ні грабованого... Я наче знала, що вона у його здохне: як взяли її на налігач — у мене серце так кров'ю й облилося... а як вивели з двору, я вдарилася в груди, та як заголошу... За саму царину провела її та все оплакувала. Вертаючися — зло мене взяло на Антона: "се-ж все не через кого, як не через його", — думаю собі; приміла зубами б в твар йому впилася... Люта я тоді на його була; думала: прийду до господи, так його коромислом і опережу! і гріха не побоюся! з'їв він мою Лиску... Прийшла: сидить він під хатою на призьбі; глянула на його, а у його сльози з очей цівкою...

— Се ти за Лискою? — питаю.

Він головою кивнув, я тоді — ну його до серденька пригортати, — де те й зло поділося!.. Пригортаю, і сама плачу та Ничволоденка клянну...

До самого вечора ми плакали на призьбі. Про Лиску вже з того часу ні він мені, ні я йому ні слова, хоча моя Лисонька ніколи у мене з пам'яті не виходила й до віку, до суду не вийде!.. не можна її забути... Отже хоч як я вбивалася за Лискою за своєю, а думала собі: бог дав, бог і взяв! нехай!.. нехай Лисчина душа спокутує Антонові гріхи. Тепер він сам бачить, що воно непереливки з панами міряться чубами. Еге! зрозуміє свою ваду та й схаменеться й заречеться.

Так я думала, та не вгадала! не така була божа воля.

Не докажу вам, яким ото робом усе добро Марченків перейшло до нових панів, до Петрунькевичів. Вони не тутешні родом, десь там з-за Десни, казали люди, а де та в бога Десна, я вже не скажу. Так ото приїхали вони до нас на село. На весні приїхали. Пан і пані: дітей не було у них; вона безплідницею і вмерла. Людина з неї, як людина: трохи пришелепувата та вельми довгов'яза, а то все нічого, так як і в усіх добрих людей. А чоловік у неї — так ні!.. з себе він моторний, хрін його не взяв, та вдача — собача. Кирпу проти людей так драв, що й кочергою її не достанеш.

Чуємо, поміж людей гутірка йде, що новий пан хоче в нашому селі якийсь новий лад заводити, щоб, бачте, все по-новому. Усе-б то те, що доси було, зникчємніло, старе вельми стало. "Що-ж то він нове вигадє?" — думають люди. Помічаю я, що люди наші захожуються взяти його на глузи, бо вже дід

Кіндрат не дурно-ж процідив раз крізь зуби, що "у нового пана щодня сучка п'яна"... Як їй не бути п'яною, — додав мій Антін, — коли у його й свині пиво п'ють.

— То бач, — мовив Кіндрат, — свині не наські, а якісь нові... У його усе "нове", — старе, каже, знікчемніло... Дивись!.. Знікчемніло! Сонце старіше за все на світі, а чи знікчемніло воно?..

Новий пан справді в свиноті кохався, заходився розводити нових свиней, такі вони наче голі та довгов'язі такі були. Не пішли йому в руку, повиздыхали до ноги.

Ну, от і прийшов новий день святої волі. Я була певна в собі, що в Антона лайка чисто з голови вилетіла. Ідемо з молебства. Антін повернув до свого провулка, а староста до його:

— А ти, Прядко, куди? забув хіба, що треба на громаду? Ходім лишень?..

— А що мені в громаді?

— Як що? рада буде про пастуха, та про город коло цвинтаря... І піп буде, і пан буде...

— Ходім, — каже Антін, і з голосу його чути, що він наче чогось зрадив. А мене так і кольнуло в серце. — Ні, кажу собі на думці, не пущу я його самого, піду з ним... щоб нечистий знов не нацькував його на пана.

Він змагався, щоб я не йшла, а я таки не послухалася, пішла і вже й на ступінь від його не відхожу, стережу, наче просо

від тих злодіїв неприторенних, від горобців.

Пан ото й зняв річ про те, що не слід влітку свиней по селу пускати без догляду, а треба череду свинячу завести, пастуха до їх приставити, а під випас пан своєї землі дасть. Громада на те нічого, наче й пристає, бо думка у пана таки не ледача була. Дід Кіндрат тоді й питається: "А хто-ж у нас за свинопаса стане?" Антін мій і вихопився на те:

— Вже-ж, — каже, — ніхто, як не той, у кого свиней більше: ніхто так, як він, не тямить свинячої вдачі, значить він і поводитиметься з ними уміючи, по-свинячому...

— Чи до речі-ж воно буде? — озвався хтось. — У кого на селі свиней найбільше?

— У пана, — відповів староста.

— Так се-б-то виходить на те, — озвався Антін, — що панові й ставати за свинопаса...

Я його за рукав сіп: "схаменись, Антоне!" а він мене локтем під бік та на мене: "цить! не твоє діло". Я кинула на його очима й злякалася, такий він суворий, такий охмарений та страшний, що я аж затремтіла й замовкла, та мовчки молюся: "союзом любови та згоди звяжи, Христе"...

Пан того не стерпів, щось зашкварчав, а Антін ближче до його, взявся в боки й каже:

— Ви, пане, так заторохтіли, наче колесо по груді, буцім ви злякалися чого... Ви говоріть з повагом, не бійтесь, не вважайте на те, що я бондар, а говоріть зо мною як з простим чоловіком...

Люди зареготали, а пан так і приснув... Ну, з того й пішло у них!.. і посипав Антін, наче з рукава борошно, шкулкими словами...

За те-ж і йому, моєму Прядці — нехай вже він царствує! — добре насипали: на цілий тиждень суддя звелів в худриг'у його закинути...

Сорому було нам на ціле село.

Тоді я зареклася й сама собі заприсягнула: як діждемо дня святої волі, не пущу Антона з двору. Хоч він нехай мене б'є-катує, а не пущу: просто на плечі сяду, округ шиї обів'юся, а не пущу. Діждали. Він мої думки й спостеріг... Ще й на світ не займалося, як я прокинулася: зирк! — нема Антона в хаті. Я швидче ноги в чоботи, кожушанку на хребет, та за двері. Ник я під повітку — нема його; ник у хлівець — нема, я в суточки, в клуню, в комору — нема. Де-ж він дівся?... Біжу до двору, до шинку, до церкви — нігде й духу нема! Людей розпитувала — чи не бачив хто?.. ніхто не бачив.

Сижу я собі, сумую; вже й до печи руки не беруться; діжу треба місити, а я сижу... Вже люди з церкви йдуть, а я сижу, все думаю: де дівся Антін? І так мені і в голові й на серці недобре, аж в очах тьмяно... Скотинка реве не поєна, не годована, а я з лави не підведуся... Аж двері — рип: Антін в хату...

— Де ти був?

— Там нема, де був.

— Кажі, де?

— На хуторі у Мищенка. — Се такий панок був; хуторцем собі на одшибі жив.

— Чого тебе туди носило?

— Звісно, чого...

— Кажи чого? признавайся!

— Наче не знаєш... вилаяти треба було...

— І вилаяв?

— Виправ...

— Лишенько-ж моє важке, горенько моє тяжке! — заголосила я, — мало тобі Лиски! мало хурдиґи!.. тепер тебе прямо в москалі!..

— Старий, не гожуся... — Ще й жартує.

— В острозі згниєш...

— Хоч-би й під острогом, а не можна, не можна мені инакше! Але не турбуйся! Мищенко панок добрячий, до позвів не охочий... та я його без людей, сам на сам...

— Що-ж він тобі? не бив?

— Нехай би попробував!.. ні!.. тільки й сказав: "чи ти здурів, чоловіче? Чи мати тебе дурнем на світ породила?"

Дійсно Мищенко не позивав, спасибіг йому... Минув ще рік.

Всю ніч перед святою волею я вже й очей не заплющувала, все стерегла, щоб уночі Антін не зник з хати. Лежу та з-під рядна сочу його. Бачу, він встав, тихесенько озувся, одягся,

підперезався, вже шапку бере з кілочка; я тоді з-під рядна, в чому була, прожогом до дверей; розпялася: "Стій, кажу, хоч убий мене, а не пущу з хати"... Він до мене: "геть! не жартуй"...

— Не до жартів!.. куди ти влаштувався?

— Пусти...

— Не пущу...

— Пхну!..

— Пхай! а не пущу, за ноги вчеплюся...

— Пусти, а то битиму!..

— Хоч убий, а не пущу. Знаю, куди ти! До панів!

— Пусти! — як закричить він, так наче з шкури вилазить. Я трохи злякалася була, похолола, але мати божа зглянулася на мене, піддала мені духу, зараз я отямилася й кажу:

— Хоч ти кричи, хоч верещи, а не пущу, — ну його вмовляти, образумлювати. А він і собі трохи схаменувся, вже не кричить, а проситься. Та так жалісно, так жалісно проситься:

— Жінко моя! ягідко моя люба! пусти мене, не муч мене, не доводь мою душу до гріха... Пусти!.. Зроду-віку ні в кого не просився, хоч що мені робили, хоч як били, в мішок закидали, а я не просився, мовчав, терпів; а тепер не витерплю, прошуся у тебе: пусти, пусти мене!

— Бачу я: трудно йому, аж сльози на очах виступили, та й мені не легко; треба мені на своєму встояти й кажу:

— Не пущу....

— Не пустиш?

— Не пущу...

— Так клич же попа, нехай сповідає й причащає мене, бо я чую, що помру... Нудно мені, трудно мені на серці... щось підступило, давить, дух спирає... Ой, ой! пусти! — Та з цими словами як заплаче, заголосить!.. І жалісно мені, і сумно, й страшно мені стало... Діти зо сну позскакували і собі голосять... Що-ж мені робити, що мені чинити? Чи панів милувати, чи свою дружину мордувати? Сидить він на лаві, плаче, а я чую, що сльози його в серце до мене капають і там приском печуть... Хоч-би він схопився, думаю собі, та одіпхнув мене від дверей; я-б вже й не пручалася; лучче-б він вдарив мене, мені-б не так тяжко було: не сила-б моя була його спинити... так ні-ж! Сидить він наче приборканий, не лютує, та плачучи проситься, жалю мені завдає.. Переміг мене жаль; я двері навстіж!

— Іди!

Закурів він, тільки підшви манячать, а я тоді собі в сльози...

Пощастило нам того разу. Панів не було на селі, вони ще вчора поїхали до міста, так Антін видрав там у них у господі якогось недопанка, та на йому й погострив свого язика. Обійшлося ні на чому.

А я стала собі на думці: з чого отее у його, у Антона мого, земля йому пером, отакий попуск божий? Цілісенький год він чоловік такий, що дай боже і всім людям, хоч в ухо його бгай. Аби-ж прийшов день святої волі — він і займеться проти панів. З

чого воно?.. Радилася я з попом. "Се у його перехід, — каже батюшка, — над ним треба б "ордію" вичитати, але я не вмію того. Се треба у Виноградний монастир, десь аж за Київом, там ченці вичитують"... Слухаю я, а собі думаю: "А що, як та "ордія" поможе стільки, скільки помогли усі оті молебства, що я у тебе наймала?.. Пропасці тільки гроші мої, пожалься боже!"

Так воно і шло до самої Антонової смерти; здається, цілих двадцять років. Не малий то час! Багацько, пребагацько всього за цей час перемінилося: що тоді тільки сходило, тепер вже виросло; що тоді починало зростати, тепер вже зістаріло; а що тоді починало старітися, за двадцять років струхло, спорохніло... І над нами трохи господь зглянувся, послав на нас свою руку благу. Антін, правда, не позбувся своєї вдачі, не покинув своєї вади лихої — лаяти панів в день святої волі; але господь сокрушив панську гординю. Пани із нашого села і з сусідніх перенялися думкою, що не треба уважати на Антонову лайку, бо він в той день людина не притаманна... А наші люди не так думали: гомоніли, що Антін — кара божа на панів за гріхи їх. Раз, кажуть, на рік буває день святої волі — і раз в той день господь карає панів... І так воно буде аж до дев'ятого коліна. Не буде, кажуть, Антона Прядки, буде хто інший, кого там бог призначить допикати панів за їх неправди над людьми... Себто так, наче колись, кажуть, в далеку давнину було, перед якимсь потопом...

Не скажу, чи так воно, чи не так; що чула, те й переказую, а сама я розуму не доберу, де правда.

Як почали ото пани не вважати на Антона, як ославили його несамовитим, так з того часу не геть я турбувалася, тільки було

опасуюся, щоб не напався він на кого такого, що не тямить його вдачі, та й потягне його в суд... Спасибі богові, не траплялося такого, мабуть мати божа одвертала.

Так от, бачте, з якою чудною людиною мене доля спарувала!.. Е-ех! коли-б не ті дві вади у мого Антона, звікувала-б я з ним, не зазнавши ніже єдиної хмарної години!.. Так, кажу-ж вам, — нема щастя без нещастя... Не було б ночі, не було б і дня...

Чудна, чудна людина був небіжчик!.. упокой боже його душу з святими й з преподобними! Чудно він і вмер.

Кажу вам: як ославили його несамовитим, так з того часу пригоди з його вади не траплялося, хоча він і не покинув свого призначення. Почне було своє вчитувати, так коли той, на кого він напуститься, огризнеться супроти його, він того не довго лає... Аби-ж хто змовчує, того вже він випере до поту; доти пратиме, доки і в самого сорочка хлющем візьметься. Та все нічого було, гаразд, ніхто не позивав, а земських начальників тоді ще й в заводі не було: нікому було накидатися на нашого брата! Крий господи, були-б тоді земські начальники, вони-б Антона мого живцем у сиру землю загнали. Тепер таке завелось, що гірш як за кріпацтва було; тепер аби хто з людей не скинув перед яким недопанком навіть шапки, зараз того земський начальник в хурдигу або й під різки... Добре зробив мій Антін, що помер задалегідь, коли ще земським начальником і не смерділо...

Чудно так, кажу вам, помер Антін.

Того году, як судилося йому вмерти, заманулося йому мірошникувати. До хазяйства, каже, я вже старий, підтоптався;

нехай син править; а я собі млин споружу та й мірошникуватиму.

— Та й добре-ж, — я йому на те, — хай в час добрий! Може мірошникуючи й панів кинеш лаяти...

— Ні, Оришко! сього й не думай і не гадай про се, — не кину...

— Чому?

— Тому, що ти не тямиш...

— Чи вже?! До срібного волосся дожила, а розуму й на стілечки не нажила?

— Авже-ж не нажила. Тобі здається, що я панів лаю?

— А то-ж кого, коли не їх?

— От бач і не тямиш, голово!.. То я неволю людську лаю... Щоб ти знала, як прийде день святої волі, так у мене й закипить на серці проти неволі людської. Коли-б я її побачив, я-б її зубами загриз; та не знаю, яка вона, чи така, як ота холера, чи така, як трясця?.. Не знаю! Тільки всього й знаю, що така вона саме, як пани, бо пани-ж неволять людей... Так?.. вони?

— Та ніхто-ж, як не вони, — кажу я.

Так ото заходилися ми коло млина. Треба було заздалегідь дерево на клітку вивезти. Купив він у Маслаченка і на клітку, й на вал, і на рамена. Поїхали рубать. Рубає він собі деревину, березу чи що; цюкає та цюкає, а вона зразу як шугоне, та на його... він хотів відбігти, та не встиг; ступнів зо три підбіг, вона його й причавила і гіллям, і цівкою; ноги так йому й розплющила...

Привезли його додому, знесли в хату... Ледве він дише... Покликала я попа... запричастив він його... День, другий, третій, — не оживає чоловік, не вмирає; а на четвертий день попрохав їстоньки... Зраділа я невимовно... Думаю: одужає... І дійсно був би одужав, коли-б не настиг день святої волі... А то-ж саме за тиждень настиг...

Ледве стало світати, чую я, Антін мій — упокой царице небесна його душу! — так тяжко-важко стогне, та до мене так болісно:

— Жінко! чи знаєш, який сьогодні день?

— Святої волі, — кажу йому, а собі думаю: "і тепер не забув".

— Порятуй-же мене, а то пропаду...

— Чим-же мені тебе рятувати? Рада-б я небо до тебе привернути, душу свою до тебе вложити...

— Ні, не те!.. не те!.. візьміть мене, винесіть на сани та везіть до панів...

— Господь з тобою, Антоне! невідь чого заманулося тобі... як се можна!.. на дворі така холоднеча, тобі з хати не можна; в хаті під кожухом дрижиш!.. Вгамуйся, голубе мій! перехрестись та читай "ослаби, остави"...

— Не pomoже! ніщо не pomoже!.. везіть мене; чую, що смерть прийшла по мене!.. Он вона в кочергах вже стоїть; я її бачу... Глянь! як зуби вискалила... Бачиш?..

— Та заспокойся!.. невідь що тобі ввижається...

— Ні, не ввижається, я виразно бачу її... Порятуйте-ж мене, не дайте мені занести гріха на той світ...

— Попа, — питаю, — покликати? — і бачу, якось твар йому міниться, не та стає, зблідла й опала...

— Не попа, а пана... нема пана, хоч недопанка... рятуйте!

Та з сим словом як заридає!.. А потім:

— Тривай! тривай! не підходь ще!.. Я зараз, зараз... везіть мене швидче до панів!.. Жінко! придерж її, не пускай її до мене...

Зумилася я, не тямлю — про кого він каже придержати? в хаті oprіч мене та сина нікого... А він все своє:

— Не пускайте її до мене, нехай підожде, доки вернуся від панів...

— Кого не пускати? — питаю.

— Смерти, смерти! он вона наставляється йти по мою душу...

Отут вже і я стерялася... Не збагну — що й почати, та й кажу синові:

— Бігай швидче по кума Мусія, нехай іде, раду дає...

Заким прийшов кум, Антін мій усе одно верзе: "везіть мене... я зараз... підожди..."

Прийшов Мусій. Антін вже не пізнав його: може через те вклепався, що кум був у жупані, так він і взяв його за пана. Скинув на його очима, — такі вони зробилися, наче сонні, та тоді й почав: "Ой ви, пани-голоколінці! бодай вам і те і се, і п'яте й

десяте!" І чого вже він їм не бажав! страх і згадати... Бажав, бажав, тоді як заскрегоче зубами, так аж икавка на його напала...

— Біжи, сину, за попом! — мовив кум. Антін блиснув очима...

— О, тепер, каже, йди!.. іде, іде!.. Ох! рятуйте!

Та з сим словом і богові дух віддав...

Чудна людина, чудна й смерть її.

Упокой його со святыми!..

1895 р.